

"COMUNIȘTII MOARE, DAR..."

de Cristian Ioanide

Stimați cititori,

Scriu aceste rânduri cu necaz, chiar dacă pe alocuri nu-mi voi putea stăpâni un ușor ton ironic. Iar necazul de care vorbeam este pricinuit de faptul că, deși tot românul, de-acasă sau de-aiurea, știe că în spațiul neo-mioritic e mai multă, mult mai multă putreziciune decât bănuia marele Shakespeare că ar fi în Danemarca, foarte puțini sunt cei dispuși să facă ceva pentru a schimba radical lucrurile.

Astfel, cu toții știam că, comunismul, nu ca ideologie, dar ca sistem mafiot, n'a dispărut, prin decretarea FSN-istă a evenimentelor din Decembrie '89 drept 'revoluție'. Nu, hotărât lucru, nu avea de ce să dispară, pentru că nu l-a încolțit nimeni cu o adevărată tărie. Iar el, comunismul, nu putea să sucombe de infarct miocardic, atâta vreme cât pârghia cea mai importantă a sa, Securitatea, este zdravănă și în putere, cu toate că, până mai ieri-alaltăieri, încă mai era sfioasă, neieșind cu totul la suprafață.

Pe de altă parte, comunismul a avut înțelepciunea dublă de a lichida în mare măsură pe idealști și de a compensa această măsură criminală prin tolerarea unor facilități. Și atunci, s'a întâmplat ca într'un basm ceh despre un balaur fioros, ce scotea foc pe nări, și care a cotropit un sat de oameni nevinovați. Dar iată că, după mulți ani, un fel de Făt-Frumos autohton l-a dovedit pe balur, care, ce-i drept cam îmbătrânise din cauza prea lungii sale dictaturi. Însă, rezultatul acestei dezrobiri n'a condus la o euforie generală, cum ar fi fost de presupus, ci, mai degrabă, la o stare de melancolie în rândul sătenilor. "Ehei, nu era chiar așa de rău pe vremea balaurului! Ne puteam prăji ouăle la dogoarea flăcărilor sale... Acum, trebuie să luăm totul de la început, adică de dinainte de a veni la noi drăguțul de balaur..."

Stimați cititori,

Urăsc ideea că poporul nostru, spre deosebire, de exemplu, de cel american, suferă de conjunctivită acută și își vede atât de arare ori bârna din ochiul propriu. Nu am fi avut prelunga ocupație sovietică, dacă gândurile și faptele noastre ar fi fost bune. În fond, Austria a fost după război într'o situație similară cu a noastră. Dar i s'a dăruit o altă soartă. Și sunt sigur că Dumnezeu știe, mai bine decât noi, cui trebuie să dea și cui trebuie să ia. Nu am fi avut parte de cea mai sălbatică Securitate, dacă n'ar fi existat zeci de mii dintre noi care să semneze pactul cu Diavolul. Astfel, un raționament destul de simplu ne impune întrebarea retorică: dacă nu ne-am fi iubit viața aceea ticăloasă cu exagerat de multă patimă, ar fi putut Securitatea să ne lichideze pe toți? Nu, pentru că așa cum n'au fost lichidați toți creștinii Romei lui Nero, tot așa Dumnezeu Însuși ar fi găsit o cale de scăpare, dacă ar fi văzut că avem, cât de cât, o inimă bărbătească.

Și totuși, care-i explicația acestei coabitări a poporului român cu comunismul post-mortem și cu Securitatea învăluită în umbră?

Într'un eseu în care Ana Blandiana analizează fenomenul "bășcăliei" la români, am găsit o explicație deosebit de interesantă. Iată-o:

"Așezați într'un loc unde se bat munții în capete, nu ne-am pus decât rareori problema să dărâmam munții, dar am găsit mereu soluții ingenioase de a ne strecura printre ei. Și atunci când reușeam, privirea noastră îndreptată cu umilință în sus își schimba sensul și direcția, *uitându-se de sus la Goliații pe care reușisem să-i tragem pe sfoară*. Basmelor noastre sunt pline de exemple gata să ilustreze aceasta teză: situații în care Făt-Frumos sau Prâslea sau Pipăruș Viteazul reușesc să învingă zmeii, gheonoaiele, balaurii nu luptând pur și simplu, ci aflând unde-și țin aceștia puterea, prin organizarea unor strategii și coaliții, formate din alții (albine, furnici) la fel de slabi și de inteligenți ca și ei. Din această *inferioritate-superioritate-neegalitate s'a născut bășcălia*."

"Bășcălia" la noi, la români, este atât de străveche încât savanții filologi nici măcar nu-i găsesc originea. Iar parcursul ei este, se pare, neîntrerupt până în zilele noastre. Părăsind România și stabilindu-mă pe alte meleaguri, am fost neplăcut surprins să constat că, românii sunt catalogați drept un neam frivol. Nimeni nu știa să-mi explice de ce, dar finalmente am înțeles că e vorba despre această particularitate a poporului nostru, "bășcălia". Și asta pentru că străinii nu asimilează nicidecum "bășcălia" cu "ironia", pentru că aceasta din urmă nu atrage după sine căderea în derizoriu.

Și totuși, de ce nu ne dezvățăm de “bășcălie”?

Nicolae Steinhardt (citată de Blandiana) făcea o observație deosebit de interesantă. “Relativitatea generală din domeniul social-politic ne învață că multe dintre noțiunile socotite rele și condamnabile pot, în anumite împrejurări, dobândi caracter binefăcător, iar cele unanim considerate drepte și pilduitoare pot deveni catastrofale și izvor de mari dureri, necazuri și grea pătimire. După cum în imponderabilitate sau în apropiere de zero absolut legile fizice obișnuite se modifică, și în stările politice anormale principiile clasice nu mai funcționează în sensul lor dintotdeauna. Valorile își schimbă sensul algebric, din minus în plus, și invers. Mita, chiulul și delăsarea pot căpăta pe Î, iar intransigența, seriozitatea, spiritul de datorie pe -.”

Într’adevăr, spune Ana Blandiana, o cădere în derizoriu precum “celebra frază potrivit căreia comunismul românesc va fi *Stalin plus Caragiale*, frază aparținând lui Belu Zilber, și care nu se voia decât un sarcasm, dar a fost, de fapt, strania descoperire a unui fascinant paradox și chiar a unui noroc. *Acest paradox subtil, și aproape imposibil de intuit din afară, face din noi unul dintre cele mai necunoscute, sau mai prost cunoscute, popoare ale Europei.* Românii sunt poporul cel mai supus, cel mai de nerăsculat, nu pentru că se lasă dominați de ideile celor ce-i stăpânesc, ci, dimpotrivă, **pentru că nici o ideologie nu-i seduce**, nici chiar revolta, care e întotdeauna o ideologie. Față de tot ce i se spune, față de orice propagandă care se încâpățânează să-l convingă (și cu cât se încâpățânează mai mult), el păstrează o distanță ironică, din ce în ce mai refractară. *Această impermeabilitate funciară la entuziasm și fanatism îl face în același timp și de necucerit și de nerevoltat.* Și asta pentru că, pe de o parte, orice revoltă presupune un elan mai mult sau mai puțin entuziast, fanatic, iar românul este nu numai incapabil de fanatism, ci, mai mult, fanatismul îi repugnă și – mai mult chiar – i se pare ridicol și îi trezește hazul; pe de altă parte, pentru că teroarea care pare, văzută din afară, insuportabilă, ricoșează în realitate pe suprafața alunecoasă a ironiei populare, nereușind să pătrundă în interior, nereușind o presiune interioară pe măsura grozăviei ei istorice. Deci, revolta nu se produce pentru că nu are condiții subiective (predispoziția psihologică), dar nici obiective (impactul real al terorii asupra indivizilor). *Astfel se ajunge la paradoxala situație în care un popor care nu poate fi manipulat poate fi totuși guvernat cu ușurință.* Libertatea interioară se transformă în condiție și chiar în unealtă a supunerii exterioare. ...Iar toată această complicată și subtilă construcție psihologică nu este fără legătură cu persistența lumii lui Caragiale și-a bășcăliei ei în plină nebulie totalitară, unde a funcționat ca un diluant – în delăsare, în superficialitate, în deriziune și chiar în batjocură – a patetismului urii și-a entuziasmului crimei.”

“Lipsa de energie activă, pasivitatea defensivă și resemnată a românilor”, lăsând loc doar la „protestarea verbală (...) prin batjocură și sarcasme“ despre care scria C. Drăghicescu, referindu-se la epoci mai îndepărtate, a mutat în perioada comunistă vitalitatea populară în domeniul periferic al adaptării la rău prin minimalizarea acestuia (*totul e fleac, banc, miștocăreală*), prin duplicitate (“altceva în sufletul meu”) sau prin minciună, cooperare și supunere temporară cu gândul de a te dezice, de a te sustrage, de a reveni și a trăda când îți vine mai bine. O rezistență defensivă izvorâtă în mare măsură dintr-o resemnare, devenită prin prea lungă practică nepăsare, și dând frâu liber spiritului tranzacțional pe care ni-l atribuie toți sociologii și unei capacități de adaptare care pornea de la șiretenie și superficialitate ajungând la lașitate și autodispreț.”

Dar ce transformări au adus, to-tuși, evenimentele din Decembrie '89 asupra mentalului bășcălios românesc? Ne spune tot Ana Blandiana. “Abia după 1989 am descoperit că, pe de o parte, în pofida șmecheriei noastre, spălarea creierelor se produsese într’o măsură mult mai mare decât în cele mai pesimiste estimări, iar pe de altă parte, medicamentul bășcăliei produsese o intoxicație medicamentoasă la fel de periculoasă ca și boala pe care încercase s’o trateze. Am descoperit că ceea ce putea în condițiile dictaturii să ne salveze poate în condiții de libertate să ne distrugă. Tot ce ni s’a întâmplat din 1990 încoace dovedește că *suntem un popor nemaiînstare să-și gestioneze istoria după ce secole întregi i-au croit-o alții și singura lui reacție a fost aceea de a i se sustrage; nemaiînstare să-și asume un destin, nici chiar în situația în care este liber să și-l construiască singur.* Purtată prea mult, masca batjocurii ni s’a lipit de față, împiedicându-ne nu numai să ne descoperim adevăratele trăsături, ci chiar să ne mai amintim dacă am avut vreodată altele. Bășcălia (o șmecherie care are în plus tupeul de a-și bate joc de cei pe care îi înșală) a devenit pentru români un fel de șperaclu bun de deschis toate porțile și de rezolvat toate problemele, un fel de *perpetuum mobile* care face să ni se învârtă nu numai soarta, ci și sufletul în gol.”

“Bășcălia generalizată reușește să dizolve totul, asemenea unui acid capabil să șteargă urmele și să facă să dispară, la grămadă, atât victimele, cât și armele crimei. ... ce definiție mai largă și mai exactă ar putea cuprinde la un loc; bășcălia imenselor salarii de directori ai unor uzine și regii care dădeau faliment; bășcălia imunităților de tot felul; bășcălia parlamentară a votării unor nerușinate autoprivilegii și

a refuzului sfruntat de a vota Agenția Națională de Integritate; bășcălia amnistiei propuse savant pentru vinovății trecute și viitoare; bășcălia alimentării firmelor-căpușă cu banii unor proiecte internaționale pentru sprijinirea industriei mici și mijlocii; bășcălia impozitelor strânse de la săraci, pentru că bogații obțin derogări individuale de la demnitarii cărora le-au subvenționat sau le vor subvenționa campania electorală; bășcălia lacrimilor izvorâte la ore de vârf sub obiectivele canalelor de televiziune și a mătâniilor executate pentru jurnalele de actualități; bășcălia trusturilor de presă conduse de foști ofițeri de Securitate care demască plini de sfântă mânie pleușca informatorilor care tremurau și atunci și tremură și azi de frica lor; bășcălia înlocuirii limbii române de un dialect anglo-rom; bășcălia diplomelor universitare contra cost; bășcălia torționarilor laudându-se în cărți și pe ecrane cu felul în care îi băteau pe deținuții politici, fără ca vreo autoritate să se autoseseze; bășcălia sondajelor în care cei care au colaborat cu Securitatea cresc și cei care li s-au opus scad; bășcălia din Parlament de la 18 decembrie și tot ce continuă să urmeze de atunci încoace și, mai ales, bășcălia alegerilor în care candidații sunt aleși după capacitatea de a face bășcălie de alegători.”

De aceea, tot ce a urmat după Decembrie '89 nu a fost altceva decât o cumplită amăgire, provocată de faptul că Securitatea regrupată ordonat a înțeles, mult mai bine decât Geniul Carpatin, că libertatea de exprimare este o condiție necesară democrației, dar, vai, nu și suficientă. Iar poporul, chiar înfometat, i se poate da voie să-și slobozească gura, pentru că nimic din ordinea de fond nu va putea fi deranjat. Și din această cauză, cei care se ținuseră relativ bine în timpul comunismului cu arma bășcăliei au ajuns la concluzii aberante despre originala democrație românească, precum: “la te uită că avem și noi alternanță la guvernare la fel ca în America... care-i o adevărată democrație!” E adevărat, alternanță la guvernare există în America, nici vorbă... Numai că partidele Republican și Democrat nu sunt înțesate până la sașietate cu securiști valahi!

Zilele trecute, Traian Băsescu, președintele României, a fost suspendat, pentru 30 de zile, de către Parlament. Parlamentul s'a sesizat că președintele a ‘încălcat grav’ prevederile Constituției. Dar, pentru că așa cere Legea (Parlamentul nu este constituit din magistrați și nu poate interpreta legi, ci numai le poate aproba), el s'a adresat Curții Constituționale a României (alcătuită numai din magistrați) spre a-i cere avizul consultativ. Curtea Constituțională a respins ideea că, cele 19 capete de acuzare aduse Președintelui constituie “încălări grave ale Constituției”.

Cu tot acest aviz consultativ negativ, ‘aleșii poporului’ au luat Legea, pe care, oficial, n'o pot interpreta, în dinți și au decis să-l supună pe Președinte unui fel de vot de ‘simpatie - antipatie’, așa cum fac copiii: “Mie-mi place de tine, dar de ăla urātu’ și bubosu’, nu!”

S'a făcut multă vorbărie pe această temă pe Dâmbovița. “Dacă-i vot consultativ, musai că nu-i obligatoriu. Atunci de ce să țină Parlamentul seamă de el?” Și foarte puțini au fost cei care au pus întrebarea în cursul ei firesc: “Dacă tot voiau să acționeze după bunul lor plac, atunci de ce ‘aleșii poporului’ s'au mai adresat Curții Constituționale?” Adică, cu alte cuvinte, te duci la doctor să-ți spună ce ai, dar ascultă, mai degrabă, de sfatul ‘avizat’ al lui nea Trică: “Las' că pân' te'nșori îți trece!”

Una peste alta, prin această decizie Parlamentul de la București a dat o dovadă sigură, dacă nu de rea credință, cel puțin de lipsă de profesionalism. Ca la noi la nimenea!

Aflat în fața mașinii de suspendare securistă, Traian Băsescu amenință cu demisia, care ar fi condus, ‘în mod normal’, la alegeri anticipate, unde suspendării s'ar fi ales cu praful de pa tobă. Și lucrurile păreau că s'au liniștit. Dar ...

Un drăcușor de dascăl universitar, pus tot timpul pe rele împotriva tuturor, Valentin Stan, desvăluie la emisiunea Antenei 3 “Sinteza Zilei” (TV-ul lui Secu' ‘Felix’ Voiculescu) că, în ‘pilduitoarea’ Lituanie, Parlamentul, după ce l-a demis pe Președintele Rolandas Paksas (pentru înaltă trădare de patrie), a mai trăznit și un amendament la legea electorală, prin care trădătorii de patrie nu mai pot depune jurământ. Și deci ... *niema prezidenta!* Așa că, sugeră belferul de antenă, aceeași pildă savantă poate fi aplicată și de către Parlamentul Suspendatic-Securistoid de la București. Deși Constituția Lituaniei nu prevede un referendum popular de validare a demiterii, ca surata ei dâmbovițeană!

La auzul acestei ‘vești-lumină’, suspendării și-au dat frâu liber urii lor viscerale și l-au suspendat pe Președinte cu scorul de 322 la 108. Iar Președintele, firește, nu și-a mai dat demisia, pentru a nu fi blocat pe viață de la elecții. Și de aici, o nouă tevatură neo-mioritică. “Cum să nu-și țină cuvântul Traian

Bănescu?”, de parcă, nici mai mult, nici mai puțin, toți securiștii români s’ar fi născut pe Elba, în țara lui “Ein Mann, ein Wort” și nu în cea a lui “Ein Mann, ein Woerterbuch”.

Și Traian Bănescu a avut drept-tate să procedeze așa, pentru că nu se stinseseră bine ecurile suspendării buclușe că, cei 322 de suspendaci au și început să pună la cale un amendament ‘lituanian’, privitor la procentajul participării populare la votul din cadrul referendumului, care să ateste sau nu suspendarea. Așa ca la Bucale ... schimbarea regulilor în timpul jocului!

Într’adevăr, actuala lege a referendumului prevede că, participarea scăzută sub o anumită limită la vot înseamnă că poporul nu e interesat de tema de gândire pe care o propune Parlamentul. Iar acest dezinteres popular va fi consemnat de Curtea Constituțională care va declara referendumul “nevalid”. Și conform unui principiu de Drept, regăsit în toate țările civilizate: **quod nullum est nullum producit effectum** (fapta nevalidă conform legii produce efecte nule asupra celor în cauză), ceea ce ar însemna că Președintele suspendat Traian Bănescu se poate întoarce la Cotroceni ca și cum nimic nu s’ar fi întâmplat.

Dar poți oare să-i crezi de bună credință pe suspendaci? Iar pe de altă parte, nu vor considera mulți ziarști și analiști neubitori de adevăr că neprezentarea la urne reprezintă, de fapt, un vot de neîncredere acordat Președintelui Bănescu de către popor?

Așa că, doamnelor și domnilor, dacă ți-neți ca România să nu se mai întoarcă la vremea cavernelor, mergeți la votul din 19 Mai!

Mai e o capcană tipică pentru acești pui de robi ai Securității. Jurnalistul Mircea Dinescu a afirmat, în cadrul unei emisiuni difuzate la Realitatea TV, că la referendumul din data de 19 Mai există riscul ca cetățenii care vor merge la vot să facă unele confuzii, iar cei care vor dori ca Traian Bănescu să-și reia mandatul de președinte al statului, să voteze DA în loc de NU, în condițiile în care întrebarea la referendum este formulată astfel: “Sunteți de acord cu suspendarea președintelui Traian Bănescu?”

Așa că, doamnelor și domnilor, dacă vreți să mai acordați o șansă României pe 19 Mai, puneți pe buletinul de vot doar NU!

Stimați cititori,

Prin acțiunile sale tipice unor vremuri, ce la credeam apuse, Parlamentul României a comis un “puci cu acte’n regulă”, vorba lui Gabriel Liiceanu, ignorând normele de bună practică ale unui referendum stabilite de Comisia de la Veneția. Aceasta dovedește că România nu este încă o democrație europeană. Sau după cum se exprimă politologul Cristian Parvulescu: *“România a devenit bolnavul Europei. Parlamentarismul exacerbat nu este o formă de protecție a libertăților cetățeanului, ca într’o democrație autentică, ci duce la practici care încalcă libertățile cetățeanului”*. Iată o mostră fidelă a acestui flagel, exprimată prin chiar gura unui suspendac: “Perioada de suspendare nu este determinată (!). Ea nu expiră ca iaurtul, la o anumită dată.” (Eugen Nicolicea, deputat PSD) (Nu știu cine este tovarășu’, dar după cum vorbește e unu’ d’ai noștri!)

Și asta pentru că, mai nou, “Parlamentul a votat o lege prin care își acordă sieși dreptul de a decide singur ce va face cu președintele dacă referendumul de demitere nu va fi validat. *Pe șleau spus, parlamentul și-a votat atât dreptul de a face ce vrea, cât și privilegiul de a schimba regulile jocului din mers.*” (H.R. Patapievici)

Este deci acesta Parlamentul care reprezintă poporul român? Dacă există posibilitatea demiterii Președintelui, atunci de ce nu e și o aceeași posibilitate de demitere a Palamentului, în cazul în care poporul se arată solidar cu Președintele?

Culmea e că, teribilul Antonie Iorgovan (PSD), ‘părintele Constituției’, a redactat, în subsolul tratatului său de Drept Administrativ din 2001, o notiță în care emitea o teză privitoare la dizolvarea Parlamentului, în cazul în care **s’ar demonstra o divergență evidentă între voința electoratului exprimată printr’un referendum și voința parlamentarilor**, pe principiul că aleșii ar trebui să susțină, în parlament, voința celor care i-au ales!

În aceste condiții, dacă Președintele ar avea câștig de cauză prin acest referendum, de ce Parlamentul acesta comunistoid, alcătuit din “listaci” clientelari și nu aleși reali ai poporului, ar mai rămâne în ființă? Așa că, până și un Cristian Tudor Popescu, care e departe de a fi pe gustul meu, răbufnește: “Așa cum am spus, nu mă voi duce să votez, pentru că suspendarea lui Bănescu mi se pare o problemă artificială, creată de Parlament. Criza politică nu se rezolvă prin eliminări de pe teren, ca la fotbal. Însă dacă coaliția antiprezidențială continuă să încerce braconarea și bricolarea legilor ca să-l scoată din joc cu orice preț pe Bănescu, atunci, anul viitor, la alegerile pentru Parlament, voi merge cu

siguranță la vot, alături de milioane de români, pentru a spulbera, uninominal sau pe liste, partidele care își vor fi meritat numele de patruleter sau pentagon negru.”

O lozincă din vremea copilăriei mele glăsuia dramatic: “Comuniștii moare, dar ne predă!” De-abia acum am înțeles că-i adevărată...

Stimați cititori,

Președintele Băsescu nu-i, vorba poetului, “un înger cu părul blond și des”. Dar e prima oară din 1947 încoace când cineva, în România, condamnă COMUNSMUL în fața Parlamentului comunistoid, predă CNSAS-ului DOSARELE SECURITĂȚII și începe lupta cu CLEPTOCRAȚIA NEO-COMUNISTĂ!

Să ne rugăm pentru el și să-l susținem!

(Nr.186/Mai 07)